

настоятелство тъкми да събира събудени български младежи, за да ги настанява въ рускитѣ учебни заведения.

Това още увеличава неговитѣ мъчения. Хрумнало му и той да иде въ Русия, но това за него било мъчно, защото трѣбвало да губи време да изучава руския писменъ езикъ. Оскърбенъ отъ нѣкои грѣкомани, които хвърлили по адреса му нѣкакви подозрения и клевети, Селимински взелъ едно увѣрение отъ съгражданинѣ си за честно и самоотвържено служене и въ края на 1839 г. заминалъ за свободна Гърция. Щомъ стигналъ въ Атина, той веднага, въ началото на 1840 г., се записалъ студентъ въ университета по медицина, понеже съзнавалъ, че сънародникитѣ му изгнаници имали въпиюща нужда отъ лѣкарска помощъ.

Въ Атина Селимински следвалъ 4 години (1841—1844) вече при очертано и ясно самоопредѣление. Тука той веднага се сближилъ съ войводитѣ — полковникъ Христо, Яни Коста и началника на голѣмото въстание Мавромихали. Въ Атинската гимназия намѣрилъ българчетата Иванъ Момчиловъ, братята Иларионъ, Никола и Димитъръ Стояновичи отъ Елена, Иванъ Найденовичъ отъ Казанлъкъ, Георги Атанасовичъ отъ Свищовъ, братя Константинъ и Петъръ Иоаниди отъ Битоля, Георги Божиловъ отъ Батакъ, Георги Золотовичъ отъ Калоферъ, Иоанъ Николау и др. Щомъ се запозналъ съ тѣхъ, той веднага се сближилъ съ управата на основаното по-рано отъ Ив. Добровски „Славяно-българско дружество“, чийто председателъ билъ Иларионъ Стояновичъ. Въ Европа въ тѣзи години национализмътъ извършвалъ преврати. Българскитѣ ученици и студенти съ възмущение слушали отъ проповѣдитѣ на грѣцкитѣ преподаватели, отъ вестници и площадни оратори думитѣ: *„На Балканитѣ, който не е елинь, е варваринъ“!* Като съпротива на това, българитѣ гимназисти въ Атина издигнали знамето на *българина* и на *славянина*.

Отъ Атина Селимински открива обширна кореспонденция съ българи родолюбци въ Ромѣния, въ Русия, въ Цариградъ и други страни.

Въ едно писмо, писано отъ В. Априловъ отъ септемврий 1840 г. до Селимински се вижда, че одескиятъ па-